

WACHTEN OP GODOT

Een bewerking van "En attendant Godot", door SAMUEL BECKETT

Nederlands van: Jacoba van Velde

PERSONEN:

Estragon

Vladimir Lucky

Pozzo

(DRAGEN BOLHOEDEN)

een jongen

Eerste bedrijf

(ALS ENIG DEKOR: LANDWEG MET EEN BOOM.

AVOND. ESTRAGON ZIT. OP DE GROND EN PROBEERT ZIJN SCHOEN UIT TE TREKKEN.

WOEDEND TREKT HIJ ERAAN MET TWEE HANDEN EN SLAAKT KRETEN VAN INSPANNING.

UITGEPUT HOUDT HIJ OP EN RUST HIJGEND UIT. BEGINT DAN WEER OPNIEUW. ZELFDE SPEL. VLADIMIR KOMT OP.)

Estr. : *(HOUDT OPNIEUW OP)* Het heeft geen zin.

Vlad. : *(KOMT DICHTERBIJ, MET KLEINE STIJVE PASJES, WIJDBEENS)* Dat begin ik ook te geloven. *(HIJ BLIJFT ONBEWEEGLIJK STAAN.)* Ik heb me lang tegen deze gedachte verzet en ik zei, Vladimir, wees verstandig, je hebt nog niet alles geprobeerd. En dan begon ik de strijd opnieuw.
(HIJ DENKT OVER DE STRIJD NA, ZEGT DAN TEGEN ESTRAGON) Zo, dus je bent weer terug.

Estr. : Denk je?

Vlad. : Ik ben blij je weer te zien. Ik dacht dat je voor altijd verdwenen was.

Estr. : Dat dacht ik ook.

Vlad. : Wat zullen we doen om dit weerzien te vieren? *(DENKT NA)* Sta op, dan kan ik je omhelzen. *(HIJ REIKT ESTRAGON DE HAND)*

Estr. : *(GEÏRRITEERD)* Straks, straks.
(STILTE)

Vlad. : *(GEFRUSTREERD, KOEL)* Mag ik vragen waar meneer de nacht heeft doorgebracht?

Estr. : In een greppel.

Vlad. : In een greppel? Waar dan?

Estr. : *(ZONDER TE WIJZEN)* Daar.

Vlad. : Hebben ze je niet geslagen?

Estr. : Ja,...maar niet erg.

Vlad. : Waren het dezelfde?

Estr. : Dezelfde? Dat weet ik niet.

Vlad. : Als ik denk...aan al die tijd...vraag ik me af.... wat ervan jou terecht zou zijn gekomen...zonder mij. *(HEEL ZEKER)* Je zou op 't ogenblik niet meer zijn dan een hoopje beenderen, dat is zeker.

Estr. : *(GEËRGERD)* En wat dan nog?

Vlad. : *(NEERSLACHTIG)* Dit is te veel voor een mens. *(PAUZE, DAN HEFTIG)* Maar aan de andere kant vraag ik me af waar het goed voor is nu de moed te

verliezen. Een eeuwigheid geleden hadden we er aan moeten denken, zo omstreeks 1900.

Estr. : Hou op, help me deze rotschoenen uittrekken!

Vlad. : Hand in hand zouden we als eersten van de Eiffeltoren zijn gesprongen. Toen stonden we er goed voor. (*ESTRAGON TREKT WOEDEND AAN ZIJN SCHOEN*)
Wat doe je?

Estr. : Ik trek mijn schoen uit. Doe jij dat nooit?

Vlad. : Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je ze iedere dag moet uittrekken?
Waarom luister je niet naar me.

Estr. : (*MET ZWAKKE STEM*) Help me!

Vlad. : Heb je pijn?

Estr. : Pijn! Hij vraagt of ik pijn heb!

Vlad. : (*DRIFTIG*) Jij denkt dat jij alleen maar lijdt. Ik tel niet. Ik zou jou wel eens in mijn plaats willen zien. Dan zou je wel anders praten.

Estr. : Heb je pijn gehad?

Vlad. : Pijn. Hij vraagt of ik pijn gehad heb!

Estr. : (*WIJST MET ZIJN WIJSVINGER*) Dat is geen reden om je broek niet dicht te maken.

Vlad. : (*BUIGT ZICH VOOROVER*) Dat is waar. In kleine dingen moet je je niet laten gaan.

Estr. : Ik zal je wat zeggen, jij wacht altijd tot het laatste ogenblik.

Vlad. : (*DROMERIG*) Het laatste ogenblik... (*HIJ DENKT NA*)

Het duurt lang, maar het zal goed zijn. Wie heeft dat gezegd?

Estr. : Wil je me niet helpen?.

Vlad. : Soms zeg ik tegen mezelf dat het in ieder geval komt. Dan voel ik me helemaal vreemd. (*HIJ NEEMT ZIJN HOED AF, VOELT ER MET ZIJN HAND IN, SCHUDT HEM UIT. ZET HEM WEER OP*) Hoe moet ik het zeggen? Opgelucht en tegelijkertijd(*HIJ ZOEKT*)ontzet..... (*MET NADRUK*) ont-zet. (*OPNIEUW NEEMT HIJ ZIJN HOED AF, KIJKT ERIN*) Als je me nou! (*HIJ KLOPT EROP OF HIJ ER IETS WIL LATEN UITVALLEN, KIJKT ER WEER IN, ZET HEM OP*) Zo..... (*HET GELUKT ESTRAGON NA EEN LAATSTE KRACHTSINSPANNING ZIJN SCHOEN UIT TE TREKKEN. HIJ KIJKT ERIN, VOELT ERIN MET ZIJN HAND? KEERT HEM, OM SCHUDT HEM UIT, ZOEKT OP DE GROND OF ER IETS UITGEVALLEN IS, VINDT NIETS, GAAT OPNIEUW MET ZIJN HAND ERIN. KIJKT DROMERIG.*) En?

Estr. : Niets.

Vlad. : Laat zien.

- Estr. : Er is niets te zien.
- Vlad. : Probeer hem weer aan te trekken.
- Estr. : *(NA ZIJN VOET TE HEBBEN BEKEKEN)*Ik laat hem een beetje uitluchten.
- Vlad. : Zo is de mens nou. Hij wordt kwaad op zijn schoen, terwijl zijn voet de schuldige is. *(HIJ NEEMT NOG EEN KEER ZIJN HOED AF, KIJKT ERIN, VOELT ERIN MET ZIJN HAND, SCHUDT HEM UIT, KLOPT EROP, BLAAST ERIN, ZET HEM WEER OP)* Dat wordt al te gek. *(STILTE. ESTRAGON SCHUDT ZIJN VOET, BEWEEGT ZIJN TENEN OM ZE BETER TE LATEN LUCHTEN)* Een van de twee boosdoeners werd gered. Dat is een behoorlijk percentage. *(PAUZE)* Gogo....
- Estr. : Wat is er?
- Vlad. : Als we eens berouw toonden?
- Estr. : Waarover?
- Vlad. : Nou.....*(HIJ ZOEKT)* Het is niet nodig in bijzonderheden te treden.
- Estr. : Dat we geboren zijn?
(VLADIMIR BEGINT HARD TE LACHEN, MAAR HOUDT ONMIDDELLIJK OP EN BRENGT, MET EEN DOOR PIJN VERTROKKEN GEZICHT, ZIJN HAND NAAR ZIJN ONDERBUIK)
- Vlad. : Je durft zelfs niet meer te lachen.
- Estr. : Daar mis je nogal wat aan!
- Vlad. : Alleen maar glimlachen. *(HIJ TREKT ZIJN GEZICHT IN EEN BREDE GLIMLACH, DIE VERSTARD, ENIGE TIJD BLIJFT, EN DAN PLOTSELING VERDWIJNT)*... 't Is niet hetzelfde. Enfin. ...*(PAUZE)* Gogo...
- Estr. : *(VERVEELD)* Wat is er?
- Vlad. : Heb jij de bijbel gelezen?
- Estr. : De bijbel...*(HIJ DENKT NA)* Ik moet er wel eens in gekeken hebben.
- Vlad. : *(VERBAASD)* Op een school zonder bijbel?
- Estr. : Ik weet niet of zij met of zonder was.
- Vlad. : Je bent in de war met de tuchtschool.
- Estr. : Dat is mogelijk. Ik herinner me de kaarten van het Heilige Land. Ze waren gekleurd. Heel mooi. De Dode Zee was lichtblauw. Als ik ernaar keek kreeg ik al dorst. Ik zei tegen mezelf, daar gaan we onze wittebroodsweken doorbrengen. Daar gaan we zwemmen. We zullen gelukkig zijn.
- Vlad. : Je had dichter moeten worden.
- Estr. : Dat ben ik geweest. *(WIJST NAAR ZIJN LOMPEN)* Zie je dat niet?
(STILTE)
- Vlad. : Wat zei ik ook weer... Hoe gaat het met je voet?

- Estr. : Hij wordt dik.
- Vlad. : O ja, ik weet het weer, het verhaal van de boosdoeners. Kun je je herinneren?
- Estr. : Nee.
- Vlad. : Zal ik het je vertellen?
- Estr. : Nee.
- Vlad. : Dan gaat de tijd voorbij. *(PAUZE)* Twee dieven werden gelijker tijd gekruisigd met de Verlosser. Men...
- Estr. : Met wie?
- Vlad. : Met de Verlosser. Twee dieven. Men zegt dat de ene gered werd en de andere..... *(HIJ ZOEKT HET TEGENDEEL VAN GERED)* ...verdoemd.
- Estr. : Gered van wat?
- Vlad. : Van de hel.
- Estr. : Ik ga weg. *(HIJ BEWEEGT ZICH NIET)*
- Vlad. : En toch... *(PAUZE)* Hoe komt het dat.... Ik verveel je toch niet, hoop ik?
- Estr. : Ik luister niet.
- Vlad. : Hoe komt het dat van de vier evangelisten er maar één is die het op die manier voorstelt? Ze waren er toch alle vier bij... Nou ja, niet verervandaan. En er is er maar één, die spreekt van een boosdoener die gered werd. *(PAUZE)* Toe nou, Gogo, je moet af en toe ook eens iets zeggen.
- Estr. : Ik luister.
- Vlad. : Eén van de vier. Van de drie anderen spreken er twee helemaal niet over en de derde zegt, dat ze hem alle twee bespot hebben.
- Estr. : Wie?
- Vlad. : Wat?
- Estr. : Ik begrijp er niets van.... *(PAUZE)* Dat ze wie bespot hebben?
- Vlad. : De Verlosser.
- Estr. : Waarom?
- Vlad. : Omdat hij hen niet wou redden.
- Estr. : Van de hel?
- Vlad. : Ach nee, luister toch. Van de dood.
- Estr. : En toen?
- Vlad. : Toen moeten ze alle twee verdoemd zijn.
- Estr. : Nou en?

Jongen : Ja, meneer.

Vlad. : Wat doe je?

Jongen : Ik hoed de geiten, meneer.

Vlad. : Is hij aardig tegen je?

Jongen : Ja, meneer.

Vlad. : Slaat hij je niet?

Jongen : Nee, meneer, mij niet.

Vlad. : Wie slaat hij dan?

Jongen : Hij slaat mijn broer meneer!

Vlad. : Zo heb je een broer?

Jongen : Ja, meneer.

Vlad. : En wat doet hij?

Jongen : Hij hoedt de schapen, meneer.

Vlad. : En waarom slaat hij jou niet?

Jongen : Ik weet het niet meneer.

Vlad. : Hij houdt zeker van je?

Jongen : Ik weet het niet, meneer.

Vlad. : Geeft hij je genoeg te eten?

(DE JONGEN AARZELT)

Geeft hij je goed te eten?

Jongen : Tamelijk goed, meneer.

Vlad. : Ben je niet ongelukkig?

(DE JONGEN AARZELT)

Heb je me verstaan?

Jongen : Ja, meneer.

Vlad. : Nou, en?

Jongen : Ik weet het niet, meneer.

Vlad. : Je weet niet of je ongelukkig bent of niet?

Jongen : Nee, meneer.

Vlad. : Net als ik. *(PAUZE)* Waar slaap je?

Jongen : In de schuur, meneer.

Vlad. : Met je broer?

Jongen : Ja, meneer.

Vlad. : In het hooi?

Jongen : Ja, meneer.

(PAUZE)

Vlad. : Goed, je kunt gaan.

Jongen : Wat moet ik aan meneer Godot zeggen, meneer?

Vlad. : Zeg hem... *(HIJ AARZELT)* Zeg hem dat je ons gezien hebt. *(PAUZE)* Je hebt ons toch gezien, nietwaar?

Jongen : Ja, meneer. *(HIJ GAAT ACHTERUIT, AARZELT, DRAAIT ZICH OM, LOOPT HARD WEG)*
(HET LICHT WORDT PLOTSELING ZWAKKER. INEENS IS HET DONKER. OP DE
ACHTERGROND KOMT DE MAAN OP, STIJGT STEEDS HOGER, BLIJFT STAAN,
OVERSTROOMT HET TONEEL MET EEN ZILVERACHTIG LICHT.)

Vlad. : Eindelijk!

(ESTRAGON STAAT OP EN GAAT NAAR VLADIMIR, ZIJN SCHOENEN IN DE HAND. HIJ ZET
ZE DICHT BIJ HET VOETLICHT NEER, RICHT ZICH OP, KIJKT NAAR DE MAAN)

Wat doe je?

Estr. : Hetzelfde als jij, ik kijk naar het mannetje.

Vlad. : Ik bedoel met je schoenen.

Estr. : Ik laat ze daar staan. *(PAUZE)* Er zal een ander komen, iemand... iemand... zoals ik, maar met kleinere voeten. Hij zal er gelukkig mee zijn. *(PAUZE)*

Vlad. : Maar je kunt toch niet op blote voeten lopen?

Estr. : Jezus heeft het gedaan.

Vlad. : Jezus! Wat denk je wel. Je wilt je toch niet met Hem vergelijken?

Estr. : Mijn hele leven heb ik me met Hem vergeleken.

Vlad. : Maar daar was het warm. Daar was het mooi.

Estr. : Ja. En er werd vlug gekruisigd.

(PAUZE)

Vlad. : We hebben hier niets meer te zoeken.

Estr. : Ergens anders evenmin.

Vlad. : Kom. Gogo, wees niet zo somber. Morgen gaat alles beter

Estr. : Hoezo?

Vlad. : Heb je niet gehoord wat de jongen zei?

Estr. : Nee.

Vlad. : Hij zei dat Godot morgen zeker komt, *(PAUZE)* Zegt je dat niets.

Estr. : Dan kunnen we hier wachten.

Vlad. : Ben je gek! We moeten een onderdak vinden. *(HIJ NEEMT ESTRAGON BIJ DE*
ARM.) Kom. *(HIJ TREKT HEM VERDER. EERST LOOPT ESTRAGON MEE, BIEDT DAN*
WEERSTAND. ZE BLIJVEN STAAN)

Estr. : *(KIJKT NAAR DE BOOM)* Jammer dat we geen stuk touw hebben.

- Vlad. : Kom. Het wordt koud. *(HIJ TREKT AAN ESTRAGON. ZELFDE SPEL)*
- Estr. : Help me onthouden, dat ik morgen een stuk touw meebreng.
- Vlad. : Ja, kom. *(HIJ TREKT HEM MEE. ZELFDE SPEL)*
- Estr. : Hoe lang zijn we al samen?
- Vlad. : Ik weet het niet. Vijftig jaar misschien.
- Estr. : Herinner je nog de dag dat ik in de Durance gesprongen ben?
- Vlad. : We hielpen hij de druivenoogst.
- Estr. : Jij hebt me eruit gehaald.
- Vlad. : Dat is allemaal dood en begraven.
- Estr. : Mijn kleren droogden in de zon.
- Vlad. : Denk er niet meer aan. Kom!
- Estr. : Wacht!
- Vlad. : Ik heb het koud.
- Estr. : Ik vraag me af of we niet beter alleen hadden kunnen blijven, ieder apart.
(PAUZE) We waren niet voor dezelfde weg gemaakt.
- Vlad. : *(ZONDER KWAAD TE WORDEN)* Dat is niet zeker.
- Estr. : Nee, niets is zeker.
- Vlad. : We kunnen altijd nog uit elkaar gaan, als je denkt dat 't beter is.
- Estr. : Nu is het niet meer de moeite waard.
(PAUZE)
- Vlad. : Dat is waar, nu is het niet meer de moeite waard.
(PAUZE).
- Estr. : Zullen we gaan?
- Vlad. : Laten we gaan.
(ZE BLIJVEN OP HUN PLAATS STAAN)

-DOEK-

TWEEDE BEDRIJF

VOLGENDE DAG. ZELFDE TIJD. ZELFDE PLAATS.

SCHOENEN VAN ESTRAGON BIJ VOETLICHT, HAKKEN TEGEN ELKAAR, NEUZEN UIT ELKAAR. HOED VAN LUCKY OP DEZELFDE PLAATS. DE BOOM HEEFT EEN PAAR BLADEREN. VLADIMIR KOMT HAASTIG OP, HIJ BLIJFT STAAN EN KIJKT LANG NAAR DE BOOM. DAN BEGINT HIJ PLOTSELING HAASTIG IN ALLE RICHTINGEN OVER HET TONEEL TE LOPEN. BLIJFT OPNIEUW STAAN VOOR DE SCHOENEN, BUIGT ZICH VOOROVER, NEEMT ER EEN OP, BEKIJKT HEM, RUIKT ERAAN, EN ZET HEM BEHOEDZAAM WEER NEER. HIJ BEGINT WEER HAASTIG OVER HET TONEEL TE LOPEN. HIJ BLIJFT BIJ DE COULISSE RECHTS STAAN, KIJKT LANGE TIJD IN DE VERTE, HAND BOVEN ZIJN OGEN. HEEN ER WEER LOPEN, BLIJFT BIJ DE COULISSE LINKS STAAN. ZELFDE SPEL. HEEN EN WEER LOPEN. BLIJFT PLOTSELING STAAN, VOUWT ZIJN HANDEN OP ZIJN BORST, GOOIT HET HOOFD ACHTEROVER EN BEGINT UIT VOLLE BORST TE ZINGEN.

Vlad. : Een hond stal eens...

(HIJ IS TE LAAG BEGONNEN, HOUDT OP, KUCHT, BEGINT OPNIEUW, MAAR HOGER)

Een hond stal eens een biefstuk

Al in een slagerij.

De slager .was heel woedend

En sloeg de hond tot brij.

De andere honden die dit zagen

Hebben hem vlug begraven...

(HIJ HOUDT OP, GAAT ACHTERUIT, BEGINT OPNIEUW)

De andere honden zie dit zagen

Hebben hem vlug begraven.

Ze gaven hem een kruis heel wit

En daarop was te lezen dit:

Een Hond stal eens een biefstuk

Al in een slagerij.

De slager was heel woedend

En sloeg de hond tot brij.

De andere honden die dit zagen

Hebben hem vlug begraven.

(HIJ HOUDT OP, ZELFDE SPEL)

De andere honden die dit zagen

Hebben hem vlug begraven,

(HIJ HOUDT OP, ZELFDE SPEL. LAGER)

Hebben hem vlug begraven...

(HIJ ZWIJGT, BLIJFT EEN OGENBLIK ONBEWEEGLIJK STAAN, BEGINT WEER KOORTSACHTIG IN ALLE RICHTINGEN OVER HET TONEEL TE LOPEN. HIJ BLIJFT OPNIEUW VOOR DE BOOM STAAN. HEEN EN WEER LOPEN, BLIJFT STAAN VOOR DE SCHOENEN, LOOPT HEEN EN WEER, LOOPT NAAR DE COULISSE LINKS, KIJKT IN DE VERTE. LOOPT NAAR DE COULISSE RECHTS, KIJKT IN DE VERTE. OP DIT OGENBLIK KOMT ESTRAGON VAN LINKS OP. MET BLOTE VOETEN EN GEBOGEN HOOFD LOOPT HIJ LANGZAAM HET TONEEL OVER. VLADIMIR DRAAIT ZICH OM, ZIET HEM.)

Vlad. : Zo, ben je er weer!

(ESTRAGON BLIJFT STAAN, MAAR RICHT HET HOOFD NIET OP. VLADIMIR GAAT NAAR HEM TOE)

Kom hier, laat mij je omarmen.

Estr. : Raak me niet aan!

(VLADIMIR WORDT IN ZIJN LOOP GESTUIT. VERDRIETIG. PAUZE.)

Vlad. : Wil je dat ik wegga? *(PAUZE)* Gogo! *(PAUZE)* *(VLADIMIR KIJKT HEM OPMERKZAAM AAN)* Hebben ze je geslagen? *(PAUZE)* Gogo!

(ESTRAGON BLIJFT ZWIJGEN, HET HOOFD GEBOGEN)

Waar ben je vannacht geweest? *(PAUZE. VLADIMIR GAAT VOORUIT)*

Estr. : Raak me niet aan! Vraag me niets! Zeg me niets!. Blijf bij me!

Vlad. : Heb ik je ooit in de steek gelaten?

Estr. : Je hebt me weg laten gaan.

Vlad. : Kijk me aan. *(ESTRAGON BEWEEGT NIET)*

(HET DONDERENDE STEM) Kijk me aan, zeg ik je!

(ESTRAGON RICHT HET HOOFD OP. ZE KIJKEN ELKAAR ENIGE TIJD AAN, GAAN ACHTERUIT, WEER VOORUIT, HOUDEN HET HOOFD SCHUIN ALSOF ZE EEN KUNSTWERK BEKIJKEN. STEEDS MEER NAAR ELKAAR VERLANGEND, GAAN ZE NAAR ELKAAR TOE VALLEN ELKAAR IN DE ARMEN, SLAAN ELKAAR OP DE RUG. ESTRAGON VALT BIJNA NU HIJ NIET MEER ONDERSTEUND WORDT)

Estr. : Wat een dag!

Vlad. : Wie heeft je zo toegetakeld? Vertel het me.

Estr. : Alweer een dag voorbij.

Vlad. : Nog niet.

Estr. : Voor mij is hij voorbij, wat er ook mag gebeuren. *(PAUZE)*

Zoeven heb je gezongen, ik heb het gehoord.

Vlad. : Dat klopt. Ik herinner het me.

Estr. : Dat heeft me verdriet gedaan. Ik zei tegen mezelf hij is alleen, hij gelooft dat ik voor altijd weg ben en hij zingt.

Vlad. : Je stemming kun je niet dwingen. De hele dag heb ik me buitengewoon goed gevoeld. *(PAUZE)* De hele nacht hoefde ik er niet uit. Geen enkele keer.

Estr. : Zie je wel, je kunt beter piesen als ik er niet ben.

Vlad. : Ik miste je en tegelijkertijd was ik tevreden. Is dat niet merkwaardig?

- Estr. : *(BUITEN ZICHZELF)* Tevreden?
- Vlad. : *(NA NAGEDACHT TE HEBBEN)* Misschien is dat niet het goede woord.
- Estr. : En nu?
- Vlad. : *(NA MET ZICHZELF OVERLEG GEPLEEGD TE HEBBEN)*
Nu... ja... als ik mijn ogen dicht doe *(HIJ SLUIT ZIJN OGEN. DOET ZIJN HANDEN ERVOOR)* voel ik dat het blijde gevoel me verlaat. *(HIJ OPENT DE OGEN)* Nu ben jij er weer *(SLUIT ZIJN OGEN, CONCENTREERT ZICH)* nu wordt alles zwart van binnen. Is dat niet vreemd?
- Estr. : Zie je wel, je voelt je niet zo goed als ik er ben. Ik voel me ook beter als ik alleen ben.
- Vlad. : *(GEKWETST)* Waarom ben je dan teruggekomen?
- Estr. : Dat weet ik niet.
- Vlad. : Maar ik weet het wel. Omdat je je niet verdedigen kunt. Ik had je niet laten slaan.
- Estr. : Je had het niet kunnen verhinderen.
- Vlad. : Waarom niet?
- Estr. : Ze waren met zijn tienen.
- Vlad. : Ach nee, ik bedoel dat ik je verhinderd zou hebben je bloot te stellen aan het gevaar geslagen te worden.
- Estr. : Ik deed niets.
- Vlad. : Waarom hebben ze je dan geslagen?
- Estr. : Dat weet ik niet.
- Vlad. : Weet je Gogo, er zijn dingen die jou ontgaan, maar mij niet. Voel je dat niet?
- Estr. : Ik zeg je dat ik niets deed.
- Vlad. : Dat is best mogelijk. Maar het komt er op aan hoe je optreedt als je je huid liefhebt. Maar laten we er niet meer over praten. Je bent terug en ik ben tevreden.
- Estr. : Ze waren met zijn tienen.
- Vlad. : Geef toe dat jij ook eigenlijk tevreden bent.
- Estr. : Tevreden waarover?
- Vlad. : Omdat je me teruggevonden hebt.
- Estr. : Denk je?
- Vlad. : Zeg het, zelfs als het niet waar is.

- Estr. : Wat moet ik zeggen?
- Vlad. : Zeg: Ik ben tevreden.
- Estr. : Ik ben tevreden.
- Vlad. : Ik ook.
- Estr. : Ik ook.
- Vlad. : Wij zijn tevreden.
- Estr. : Wij zijn tevreden. (PAUZE) Wat zullen we doen, nu we tevreden zijn?
- Vlad. : We wachten op Godot.
- Estr. : O ja.
(PAUZE)
- Vlad. : Er is hier iets nieuws, sinds gisteren.
- Estr. : En als hij niet komt,
- Vlad. : (NA HEM EERST NIET BEGREPEN TE HEBBEN) Dat zullen we dan wel zien. (PAUZE)
Ik zeg je dat er hier iets nieuws is sinds gisteren,
- Estr. : Alles sijpelt.
- Vlad. : Kijk eens naar de boom.
- Estr. : Daar trap ik niet nog een keer in.
- Vlad. : De boom, bedoel ik, kijk naar de boom.
(ESTRAGON KIJKT NAAR DE BOOM)
- Estr. : Was er die gisteren niet?
- Vlad. : Natuurlijk. Kun je je niet herinneren? Het scheelde een haar of we hadden ons eraan opgehangen. (HIJ DENKT NA) Ja, zo is het. (BEKLEMT OONT IEDER WOORD) Of we hadden ons eraan opgehangen! Maar jij wou niet. Weet je niet meer?
- Estr. : Dat heb je gedroomd.
- Vlad. : Is het mogelijk dat je dat al vergeten bent?
- Estr. : Zo ben ik nu eenmaal. Of ik vergeet iets direkt, of ik vergeet het nooit.
- Vlad. : En Pozzo en Lucky, ben je die ook vergeten?
- Estr. : Pozzo en Lucky?
- Vlad. : Hij is alles vergeten.
- Estr. : Ik herinner me een bezetene die me geschopt heeft. Daarna deed hij of hij gek was.
- Vlad. : Dat was Lucky.
- Estr. : Die herinner ik me. Maar wanneer was dat?

- Vlad. : En de andere, die hem mende, kun je je die ook herinneren?
- Estr. : Hij heeft me beentjes gegeven.
- Vlad. : Dat was Pozzo.
- Estr. : En je beweert dat dat allemaal gisteren was?
- Vlad. : Zeker.
- Estr. : En hier, op deze plaats?
- Vlad. : Ja zeker. Herken je hem niet meer?
- Estr. : (*PLOTSELLING WOEDEND*) Herkennen. Wat is er te herkennen? Mijn hele verdomde leven heb ik in een woestijn gezworven. En jij wil dat ik verschil zie! (*KIJKT ROND*) Moet je die smeerlapperij zien! Nooit ben ik hier weggeweest!
- Vlad. : Kalm, kalm.
- Estr. : Stil met je landschap. Zeg me liever hoe het er onder de grond uitziet.
- Vlad. : Je wilt toch niet beweren dat het er hier net zo uitziet als in de Vaucluse? Dat is toch een groot verschil.
- Estr. : De Vaucluse? Wie spreekt er over de Vaucluse?
- Vlad. : Je bent toch in de Vaucluse geweest?
- Estr. : Welnee, daar ben ik nog nooit geweest. Mijn hele kelere leven heb ik hier verziekt. Hier, in dit pestland.
- Vlad. : Toch waren we samen in de Vaucluse, daar steek ik mijn hand voor in het vuur. We hebben bij de wijnoogst geholpen, bij... hoe heet hij ook weer... bij Bonelly, in Rousillon.
- Estr. : (*KALMER*) 't Is mogelijk. Ik heb er niets van gemerkt.
- Vlad. : Maar daar zagen ze toch alles rood.
- Estr. : (*OPGEWONDEN*) Ik heb er niets van gemerkt, zeg ik je.
(*PAUZE. VLADIMIR ZUCHT HEEL DIEP*)
- Vlad. : Het leven met jou is moeilijk, Gogo.
- Estr. : Het zou beter zijn als we uit elkaar gingen.
- Vlad. : Dat zeg je altijd. En iedere keer kom je terug. (*PAUZE*)
- Estr. : Om het goed te doen, zou je me moeten doden, zoals die ander.
- Vlad. : Welke ander? (*PAUZE*) Welke ander?
- Estr. : Zoals biljoenen anderen.
- Vlad. : (*MET KLEMTOON*) Ieder zijn kruisje. (*HIJ ZUCHT*) Tijdens het tijdelijke nu en het korte hiernamaals.

Vlad. : Vooruit dan!

(PLOTSELING IN RAZERNIJ, BEGINT ESTRAGON LUCKY ONDER HET UITSTOTEN VAN WOEDENDE KRETEN TE SCHOPPEN. MAAR HIJ DOET ZIJN VOET PIJN EN LOOPT HINKEND EN KREUNEND WEG. LUCKY KOMT WEER TOT BEWUSTZIJN)

Estr. : *(BLIJFT OP EEN BEEN STILSTAAN)* Au, wat een rotzak! *(ESTRAGON GAAT ZITTEN, PROBEERT ZIJN SCHOEN UIT TE TREKKEN, GEEFT HET OP, DOET ZIJN HOOFD TUSSEN ZIJN OPGETROKKEN KNIEËN, ZIJN ARMEN OVER ZIJN HOOFD)*

Pozzo : Wat is er nu weer gebeurd?

Vlad. : Mijn vriend heeft zich pijn gedaan.

Pozzo : En Lucky?

Vlad. : Dus hij is het toch?

Pozzo : Wat bedoelt u?

Vlad. : Is het Lucky?

Pozzo : Ik begrijp u niet.

Vlad. : En u, bent u Pozzo?

Pozzo : Natuurlijk ben ik Pozzo.

Vlad. : Dezelfde van gisteren?

Pozzo : Van gisteren?

Vlad. : Gisteren hebben we elkaar gezien. *(PAUZE)* Kunt u zich niet meer herinneren?

Pozzo : Ik herinner me niet meer of ik gisteren iemand ontmoet heb. Maar morgen zal ik me niet meer herinneren of ik vandaag iemand ontmoet heb. Rekent u dus niet op mij voor inlichtingen. En nu genoeg daarover.

Vlad. : U bracht hem naar de jaarmarkt om hem te verkopen. U hebt met ons gesproken. Hij heeft gedanst. Hij heeft gedacht. U kon goed zien.

Pozzo : Ais u daar nou op staat. Laat me alstublieft los.

(VLADIMIR GAAT OPZIJ)

Opstaan!

Vlad. : Hij staat op.

(LUCKY STAAT OP EN NEEMT DE BAGAGE OP)

Pozzo : Dat is hem geraden.

Vlad. : Waar gaat u naar toe?

Pozzo : Dat interesseert me niet.

Vlad. : Wat bent u veranderd!

(LUCKY KOMT MET DE BAGAGE VOOR POZZO STAAN)

Pozzo : Zweep!

(LUCHT ZET DE BAGAGE NEER, GAAT DE ZWEEP ZOEKEN, VINDT HEM, GEEFT HEM AAN)

POZZO, NEEMT DE BAGAGE WEER OP)

Touw!

(LUCKY ZET DE BAGAGE NEER, LEGT HET EINDE VAN HET TOUW IN DE HAND VAN POZZO, NEEMT DE BAGAGE WEER OP)

Vlad. : Wat zit er in die koffer?

Pozzo : Zand. *(HIJ TREKT AAN HET TOUW)* Vooruit!

Vlad. : Blijft u nog even.

Pozzo : Ik ga.

Vlad. : Wat doet u als u valt en er geen hulp in de buurt is.

Pozzo : Wachten tot we weer op kunnen staan. Dan gaan we verder.

Vlad. : Zeg tegen hem dat hij zingen moet, voor u weggaat.

Pozzo : Tegen wie?

Vlad. : Tegen Lucky.

Pozzo : Zingen?

Vlad. : Ja. Of denken. Of voordragen.

Pozzo : Maar hij is stom.

Vlad. : Stom!

Pozzo : Inderdaad. Hij kan zelfs niet kermen.

Vlad. : Stom? Sinds wanneer?

Pozzo : *(PLOTSELING WOEDEND)* Wilt u me nou alstublieft niet langer treiteren met uw praatjes over tijd? Wat een waanzin! Wanneer! Wanneer! Op een dag, is dat u niet voldoende? Op een dag, gelijk aan iedere andere, is hij stom geworden, op een dag ben ik blind geworden, op een dag worden we doof, op een dag zijn we geboren, op een dag zullen we sterven, op dezelfde dag, op hetzelfde ogenblik, is dat u niet voldoende? *(BEDACHTZAAM)* Schrijlings op het graf baren ze, een ogenblik schittert de dag en dan is het opnieuw nacht. *(HIJ TREKT AAN HET TOUW)*

Vooruit!

(ZE GAAN AF. VLADIMR VOLGT ZE TOT AAN DE COULISSE. BLIJFT HEM NAKIJKEN. HET GELUID VAN EEN VAL. HET SPEL VAN VLADIMR DRUKT UIT DAT ZE WEER GEVALLEN ZIJN. PAUZE. VLADIMR GAAT NAAR ESTRAGON DIE SLAAPT. HIJ KIJKT NAAR HEM, MAAKT HEM WAKKER)

Estr. : *(RADELOZE GEBAREN, ONSAMENHANGENDE WOORDEN, TENSLOTTE)*

Waarom laat je me nooit slapen?

Vlad. : Ik voelde me eenzaam!

Estr. : Ik droomde dat ik gelukkig was.

Vlad. : Zo is de tijd tenminste voorbij gegaan.

Estr. : Ik droomde dat...

Vlad. : Zwijg! *(PAUZE)* Zou hij werkelijk blind zijn?

Estr. : Wie?

Vlad. : Zou een echte blinde zeggen dat hij geen begrip van de tijd heeft?

Estr. : Wie?

Vlad. : Pozzo.

Estr. : Is hij blind?

Vlad. : Dat heeft hij ons gezegd.

Estr. : Nou, en?

Vlad. : Mij leek het of hij ons zag.

Estr. : Dat heb je gedroomd, *(PAUZE)* Laten we gaan. We kunnen niet. O, ja, *(PAUZE)* weet je zeker dat hij het niet was?

Vlad. : Wie?

Estr. : Godot?

Vlad. : Wie dan?

Estr. : Pozzo.

Vlad. : Ach nee! Ach nee! *(PAUZE)* Ach nee.

Estr. : Ik zal toch maar opstaan. *(STAAT MOEILJK OP)* Au!

Vlad. : Ik weet niet meer wat ik denken moet.

Estr. : Mijn voeten! *(GAAT WEER ZITTEN, PROBEERT ZIJN SCHOENEN UIT TE TREKKEN)*
Help me!

Vlad. : Heb ik geslapen terwijl de andere leden? Slaap ik op dit ogenblik? Als ik morgen denk dat ik wakker ben, wat zal ik dan van deze dag zeggen? Dat ik met mijn vriend Estragon, op deze plaats, tot het vallen van de nacht, op Godot gewacht heb? Dat Pozzo met zijn knecht voorbijgekomen is en dat hij met ons gesproken heeft? Misschien wel. Maar wat zal er van dit alles waar zijn?

(ESTRAGON DIE VERBITTERD EN TEVERGEEFS GEPROBEERD HEEFT ZIJN SCHOEN UIT TE TREKKEN, IS OPNIEUW INGESLAPEN)

(VLADIMIR KIJKT NAAR ESTRAGON) Hij zal niets weten. Hij zal van de slagen spreken die hij gehad heeft en dan geef ik hem een peen. *(PAUZE)*

Schrijlings op een graf en een zware bevalling. In de diepte van het graf brengt de doodgraver dromerig de ijzers aan. Men heeft de tijd om oud te worden. De lucht is vervuld van ons geklaag. *(HIJ LUISTERT)* Maar de gewoonte is een grote sourdine. Ook naar mij zullen ze kijken en zeggen; Hij slaapt, hij weet het niet, laat hem slapen. *(PAUZE)* Ik kan zo niet verder

gaan. (PAUZE) Wat heb ik gezegd? (HIJ LOOPT OPGEWONDEN OP EN NEER, BLIJFT EINDELIJK BIJ DE COULISSE LINKS STAAN. KIJKT IN DE VERTE)
(DE JONGEN VAN DE VORIGE AVOND KOMT OP. HIJ BLIJFT STAAN, PAUZE)

Jongen : Méneer...

(VLADIMIR KEERT ZICH OM)

Meneer Albert...

Vlad. : Nog eens van voren af aan. (PAUZE. TEGEN DE JONGEN)

Herken je me niet?

Jongen : Nee, meneer.

Vlad. : Ben jij hier gisteren geweest?

Jongen : Nee, meneer.

Vlad. : Kom je hier voor 't eerst?

Jongen : Ja, meneer.

(PAUZE)

Vlad. : Kom je namens meneer Godot?

Jongen : Ja meneer.

Vlad. : Hij komt vanavond niet.

Jongen : Nee, meneer.

Vlad. : Maar hij komt morgen.

Jongen : Ja, meneer,

Vlad. : Zeker.

Jongen : Ja, meneer.

(PAUZE)

Vlad. : Ben je iemand tegengekomen?

Jongen : Nee, meneer.

Vlad. : Twee andere... (HIJ AARZELT) ...mensen.

Jongen : Ik heb niemand gezien, meneer.

(PAUZE)

Vlad. : Hoe gaat het met je broer?

Jongen : Hij is ziek meneer.

Vlad. : Was hij misschien gisteren hier?

Jongen : Ik weet het niet, meneer.

(PAUZE)

Vlad. : Heeft meneer Godot een baard?

Jongen : Ja, meneer.

Vlad. : Blond of... (HIJ AARZELT) ...of zwart?

Jongen : *(AARZELEND)* Ik geloof dat hij wit is, meneer.

(PAUZE)

Vlad. : Grote genade!

(PAUZE)

Jongen : Wat moet ik aan meneer Godot zeggen, meneer?

Vlad. : Zeg hem... *(HIJ HOUDT OP)* zeg hem dat je mij gezien hebt en dat *(HIJ DENKT NA)* dat je mij gezien hebt.

(PAUZE. VLADIMIR DOET EEN STAP VOORUIT. DE JONGEN GAAT ACHTERUIT. VLADIMIR BLIJFT STAAN. DE JONGEN BLIJFT STAAN) Zeg eens, weet je zeker dat je mij

gezien hebt, zal je me morgen niet zeggen dat je me nooit gezien hebt?

(PAUZE. VLADIMIR SPRINGT INEENS NAAR VOREN, DE JONGEN RENT WEG. PAUZE.

DE ZON GAAT ONDER. DE MAAN KOMT OP. VLADIMIR STAAT ONBEWEEGLIJK. ESTRAGON WORDT WAKKER, TREKT ZIJN SCHOENEN UIT, STAAT OP, HOUDT DE SCHOENEN IN ZIJN HAND, ZET ZE BIJ HET VOETLICHT, GAAT NAAR VLADIMIR, KIJKT HEM AAN)

Estr. : Wat is er?

Vlad. : Niets.

Estr. : Ik ga weg.

Vlad. : Ik ook.

(PAUZE)

Estr. : Heb ik lang geslapen?

Vlad. : Ik weet het niet. *(PAUZE)*

Estr. : Waar gaan we naar toe?

Vlad. : Niet ver.

Estr. : Jawel, jawel, laten we hier ver vandaan gaan.

Vlad. : We kunnen niet,

Estr. : Waarom niet?

Vlad. : We moeten morgen terugkomen.

Estr. : Om wat te doen?

Vlad. : Wachten op Godot,

Estr. : O, is hij niet gekomen?

Vlad. : Nee,

Estr. : En nu is het te laat.

Vlad. : Ja, het is al nacht.

Estr. : En als we hem eens lieten doodvallen? *(PAUZE)*

Als we hem eens lieten doodvallen?

Vlad. : Dan zou hij ons straffen. *(PAUZE. KIJKT NAAR DE BOOM)*

Alleen de boom leeft!

Estr. : *(KIJKT NAAR DE BOOM.)* Wat is het?

Vlad. : Dat is de boom.

Estr. : Nee, wat voor soort

Vlad. : Ik weet het niet. Een treurwilg.

Estr. : Laten we gaan kijken. *(HIJ TREKT VLADIMIR MEE, ZE BLIJVEN. VOOR DE BOOM STAAN. PAUZE)* En als we ons eens ophingen?

Vlad. : Waarmee?

Estr. : Heb je niet een stuk touw?

Vlad. : Nee.

Estr. : Dan gaat het niet.

Vlad. : Laten we gaan.

Estr. : Wacht, met mijn riem.

Vlad. : Die is te kort.

Estr. : Dan trek je aan mijn benen.

Vlad. : En wie trekt aan de mijne?

Estr. : O ja.

Vlad. : Laat toch eens zien.

(ESTRAGON HAALT DE KNOOP UIT HET TOUW WAARMEE ZIJN BROEK WORDT OPGEHOUDEN. DE VEEL TE WIJDE BROEK VALT NAAR BENEDEN OM ZIJN ENKELS. ZE KIJKEN NAAR HET TOUW)

Het zou desnoods gaan. Maar is het sterk genoeg?

Estr. : Dat zullen we zien. Hou vast.

(ZE NEMEN IEDER EEN EIND VAN HET TOUW EN TREKKEN. HET TOUW BREEKT. ZE VALLEN BIJNA)

Vlad. : 't Is niets waard.

(PAUZE)

Estr. : Je zegt dat we morgen terug moeten komen?

Vlad. : Ja.

Estr. : Dan brengen we een goed touw mee.

Vlad. : Dat zullen we doen.

(PAUZE)

Estr. : Didi!

Vlad. : Ja.

Estr. : Ik kan zo niet verder gaan.

Vlad. : Dat zeg je zo.

Estr. : Als we eens uit elkaar gingen? Misschien gaat het dan beter.

Vlad. : Morgen hangen we ons op. *(PAUZE)* Of Godot moet komen.

Estr. : En als hij komt?

Vlad. : Dan zijn we gered. *(VLADIMIR NEEMT ZIJN HOED AF -DIE VAN LUCKY-, KIJKT ERIN, GAAT ER MET ZIJN HAND IN, SCHUDT HEM, ZET HEM WEER OP)*

Estr. : Zullen we dan gaan?

Vlad. : Je moet je broek optrekken.

Estr. : Mijn broek uittrekken?

Vlad. : Op-trekken!

Estr. : O ja. *(HIJ TREKT ZIJN BROEK OP)*

Vlad. : Zullen we dan gaan?

Estr. : Laten we gaan.

(ZE GAAN NIET VAN HUN PLAATS)

- D O E K -